

SFÂNTUL IERARH VLASIE, EPISCOPUL SEVASTIEI

- Viața, Acatistul, Paraclisul și Canonul -

Editura AGAPIS
București • 2018

„Noi ne vom duce de aici mai devreme sau mai târziu, dar, dacă reușim să lăsăm urmașilor cât mai multe cărți sfinte, le lăsăm o zestre de mare valoare pentru ei și pentru cei care vor veni după ei.”

Protos. Nicodim Mândiță

Difuzare:

Editura AGAPIS

Str. Mențiunii Nr. 7, Sector 2, București
Tel./Fax: 021-2410673 • Mobil: 0733-580000
editura.agapis@gmail.com

Cărțile pot fi comandate online la adresa
www.edituraagapis.ro
sau de la librăria Editurii Agapis,
din strada Mențiunii Nr. 7, Sector 2, București
unde puteți beneficia de **reduceri de preț.**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Sfântul Ierarh Vlasie, Episcopul Sevastiei
Viața, Acatistul, Paraclisul și Canonul
București: Agapis, 2018
ISBN 978-606-8654-25-6
2

Viata și pătımirea Sfântului Sfântit Mucenic Vlasie, Episcopul Sevastiei, și a celor ce au pătimit împreună cu dânsul

(11 februarie)

În vremurile cele mai dinainte în care se cinstea de păgâni slujirea idolească și mulți oameni se închinau zidirii și lucrului mâinilor lor, atunci a odrăslit și credința multor Sfinți, între care și dreapta credință a Sfântului Sfântitului Mucenic Vlasie. Acest Sfânt a petrecut toți anii vieții sale cu blândă și dreaptă viață, cu dumnezeiască plăcere, fără de prihană, depărtându-se de tot lucrul rău. Cetățenii din Sevastia Capadociei, văzând cinstita lui viață, unii din oamenii cei binecredincioși s-au sârguit să-l pună episcop și păștea bine turma lui Hristos, în acele vremuri în care erau dese prigoniri asupra Bisericii lui Hristos și mulți, intrând în nevoințele pătimirii, se încununau cu cununa mucenicească.

Atunci și Sfântul și marele mucenic Evstratie, cel dintâi între cei cinci tovarăși ai săi, viețuind în împărăția lui Diocletian, s-a nevoit până la sânge pentru cinstirea lui Hristos. Șezând el în temniță, l-a cercețat noaptea acest Sfânt Vlasie, dând aur mult străjerilor temniței și a fericit pe mucenicul lui Hristos care pătimea cu bărbăție. Apoi a luat de la dânsul diata cea încredințată lui, pe care Sfântul Evstratie a scris-o mai înainte de sfârșitul său, rânduind cele pentru trupul său și pentru averi, așa cum se scrie în pătimirea lui.

Sfântul Vlasie se ascundea de mânia tiranilor, precum făceau pe atunci mulți Sfinți, nelăsându-se torturat fără voia lui Dumnezeu. În cetate erau puțini creștini iar cei mai mulți fugeau în pustie, în munți și în peșteri de frica chinurilor, pe care unii, neputând să le rabde, câtăva vreme s-au închinat idolilor.

Sfântul Vlasie, pe vremea împărăției lui Dioclețian, cât și a lui Liciniu, pătimind atât, se ascundea și el de cumplita prigonire într-un munte pustiu ce se numea Argheos, având acolo o peșteră pentru nevoința sa. Acolo, având viață liniștită și pustnicească, înălța neîncetate rugăciuni către Dumnezeu, iar fiarele cele sălbatice veneau și se binecuvântau de la dânsul. Dar, de se întâmpla să vină la Sfânt unele fiare în acel ceas în care se îndeletnicea cu rugăciunea către Dumnezeu, ca și cum ele ar fi fost înțele-

gătoare, netăindu-i gândirea cea dumnezeiască, stăteau înaintea peșterii, așteptând ieșirea aceluia după sfârșitul rugăciunilor; și nu se duceau până ce Sfântul nu punea mâinile peste ele, binecuvântându-le. Iar de se îmbolnăvea vreuna din ele, venind la Sfânt, era tămăduită prin punerea mâinilor sale cele sfinte.

În acele zile, ighemonul Agricola a poruncit vânătorilor săi să vâneze o mulțime de fiare mâncătoare de tot felul. Aceasta o făcea spre mai cumplita moarte a ucenicilor lui Hristos, pe care în multe feluri se sârguia să-i piardă, pe unii ucigându-i cu sabia, pe alții arzându-i în foc și în apă înecându-i, iar pe alții dându-i fiarelor.

Ducându-se vânătorii la vânat și înconjurând munții și pustiiile, au mers și la muntele ce se numea Argheos, în care se tăinuia Sfântul episcop Vlasie. Apropiindu-se de peșteră și văzând înaintea ei mulțime de fiare jucându-se, au zis între ei: „Să mergem să vedem ce este acolo”. Și mergând, au găsit pe Sfântul Vlasie nevoindu-se în peșteră ca într-o cămară și făcând rugăciuni către Dumnezeu. Nezicându-i nimic, îndată s-au întors și au spus ighemonului Agricola cele ce au văzut, iar ighemonul a poruncit să meargă cu mulți ostași să prindă pe creștinii care se vor afla ascunși acolo și să-i aducă la el.

Mergând ostașii trimiși în muntele acela și ajungând la peșteră, găsiră pe Sfântul Vlasie

îndeletnicindu-se singur în rugăciune și în doxologia lui Dumnezeu. Apoi i-au zis: „leși de aici și mergi cu noi în cetate, că te cheamă ighemonul”. Sfântul, bucurându-se, le-a zis: „Bine, fiii mei, să mergem împreună, căci și-a adus aminte de mine Domnul, fiindcă S-a arătat mie de trei ori în noaptea aceasta, zicându-mi: „Scoală-te și adu-Mi jertfă, după obiceiul preoției tale. Deci acum, fiii mei, bine ați venit, Domnul meu Iisus Hristos să fie cu voi!”

Mergând ei în cale, elinii se întorceau la Dumnezeu pentru blândețile și învățătura Sfântului și pentru facerile sale de minuni. Căci, prin sfintele sale rugăciuni, se dădea de la Domnul tămăduiri bolnavilor, nu numai oamenilor, dar și dobitoacelor; și câți neputincioși se aduceau înaintea Sfântului Vlasie, pe aceia, punându-și mâinile sale și făcând rugăciuni, îi tămăduia și le dădea drumul sănătoși.

O femeie avea un fiu căruia, mâncând pește, i-a rămas un os în gât și acela nu mai putea să grăiască nicidecum și acum era aproape de moarte. Luându-l maică-sa, l-a dus la picioarele Sfântului și, plângând, striga: „Miluiește pe fiul meu, robule al Mântuitorului nostru Iisus Hristos, că îmi este singur născut”. Apoi a spus Sfântului ce s-a întâmplat fiului ei. Arhiepiscopul lui Dumnezeu Vlasie, punându-și mâna în gâtul copilului s-a rugat lui Dumnezeu, zicând: „Cel ce ajuți tuturor celor ce Te cheamă cu adevărat, o! Mântui-

torule, ascultă rugăciunea mea și ia osul cel înfipt în gâtul copilului acestuia, cu nevăzută puterea Ta. Și de acum, chiar între oameni și dobitoace de s-ar întâmpla ceva de acest fel și va pomeni cineva numele meu, zicând: Dumnezeu, pentru rugăciunile robului tău Vlasie, ajută-mi, aceluia, Tu, Doamne, grăbește spre ajutor și dă-i tămăduire întru slava și cinstea sfântului Tău nume». Acestea grăindu-le, îndată a făcut sănătos pe copil și l-a dat maicii sale, care lăuda pe Dumnezeu, și s-a preamărit numele Sfântului Vlasie, nu numai în Sevastia ci și în Nicopole.

Încă fiind el pe drum și apropiindu-se de Sevastia, s-a întâmplat un lucru ca acesta: o văduvă oarecare, săracă, nu avea mai mult decât un purceluș și, alergând un lup, l-a apucat pe el și plângea femeia foarte mult. Văzând pe sfânt mergând, a alergat la dânsul și cu lacrimi se jeluia contra lupului. Sfântul, zâmbind, a zis către dânsa: „Nu te mâhni, o! femeie, nici nu plânge, că ți se va da ție purcelul tău viu și nevătămat”. Acestea zicându-le, mergea în calea sa și iată lupul a alergat spre săraca văduvă, ducându-i purcelul în gură și i-a dat drumul viu înaintea sa, întreg și nevătămat. Apoi lupul a fugit în pustie, iar văduva și-a luat purcelul bucurându-se și lăudând pe Dumnezeu.

Intrând Sfântul Vlasie în cetatea Sevastiei și Agricola și ighemonul înștiințându-se îndată despre el, a

poruncit să-l arunce în temniță. A doua zi, șezând la judecată, a adus înaintea sa pe arhiereul lui Dumnezeu, pe care, văzându-l, a început mai întâi cu cuvinte amăgitoare a grăi către dânsul: „Bucură-te, Vlasie, prieten al zeilor noștri și al nostru iubit”. Sfântul i-a răspuns: „Bucură-te și tu, puternice ighemoane, dar să nu numești dumnezei pe diavolii care se vor da focului veșnic împreună cu cinstitorii lor”. Mâniindu-se ighemonul, a poruncit să fie bătut cu bețe groase multă vreme și Sfântul a zis ighemonului: „O, nebune și înșelătorule de suflete omenești! Oare socotești că mă vei întoarce prin chinurile tale de la dumnezeiasca mărturisire? Nu vei putea, că am pe Iisus Hristos, Cel ce mă întărește, de acum fă ce voiești”.

Ighemonul, văzând credința cea neschimbată a Sfântului, a poruncit ca iarăși să-l ducă în temniță. Atunci, văduva cea săracă, auzind de viteza pătimire pentru Hristos a Sfântului Vlasie și fiind nemișcată în sfânta credință, a înjunghiat purcelul pe care l-a scos întreg din gura lupului, a fiert capul și picioarele, le-a pus în blid, după aceea, luând semințe și roduri pământești câte putea să aibă în sărăcia ei și punându-le în coșniță, apoi aprinzând lumânare, le-a dus Sfântului în temniță și căzând la picioarele lui, se rugă să primească bucatele acelea și să mănânce. Sfântul, lăudând pe Dumnezeu, a gustat din mâncarea cea adusă și, binecuvântând-o, i-a porun-

cit, zicând: „O! femeie în acest chip să săvârșești pomenirea mea, în toți anii, că nu va lipsi în casa ta nimic din cele trebuitoare. Și altcineva de se va asemăna ție și de va săvârși pomenirea mea, acela se va umple de darurile lui Dumnezeu și binecuvântat va fi în toate zilele vieții sale”.

Acea fericită văduvă, luând poruncă de la Sfânt, s-a dus la casa ei slăvind pe Dumnezeu, și s-a împlinit cu dânsa Scriptura care zice: „În toată lumea se va spune ce a făcut ea, întru pomenirea ei”. Tiranul, șezând a doua oară la judecată, a adus pe sfânt și i-a zis lui: „Vlasie, jertfești zeilor ca să fii viu, sau voiești să pieri rău?” Răspuns-a Sfântul: „Zei care n-au făcut cerul și pământul să piară, iar moartea cu care tu mă îngrozești, aceea îmi mijlocește mie viața veșnică”. Ighemonul, văzându-l nemișcat în credință, a poruncit să fie spânzurat pe un lemn, și strujit tare cu unelte de fier. Fiind strujit mult, mucenicul a zis către ighemon: „O! păgânule și necuratule! oare cu bătăile vrei să mă înfricoșezi pe mine, cel ce am în ajutor pe Iisus Hristos? Nu mă tem de chinurile tale cele văzute, căci privesc la bunătățile ce vor să fie și care sunt făgăduite celor ce iubesc pe Dumnezeu». După aceasta a poruncit tiranul ca să-l dea jos de pe lemn și să-l ducă iarăși în temniță.

Fiind dus Sfântul Vlasie la închisoare, îl urmau niște drept credincioase și temătoare de Dumnezeu fe-

mei, șapte la număr, care, adunând de pe pământ sângele ce pica din trupul lui, se ungeau cu dânsul. Văzând aceasta, slujitorii ce duceau pe Sfânt, le-au prins și le-au dus la ighemon, zicându-i: „Și acestea sunt creștine”.

Ighemonul a zis către dânselle: „Plecați-vă și aduceți zeilor jertfă, ca să primiți de la mine mare cinste!” Cinstitele și sfintele femei i-au zis: „De voiești, o! ighemoane! ca să ne închinăm cu jertfe zeilor tăi, mai întâi se cade nouă să ne curățim, deci să mergem la iezerul cel de aproape și să ne spălăm într-însul, după obicei, fețele noastre și tot trupul. Apoi să poruncești să ne aducă pe zeii tăi acolo și îndată după spălare să ne închinăm lor, pe malul iezerului”.

Ighemonul, umplându-se de bucurie, a poruncit să aducă pe zeii săi, pe care băgându-i în saci, i-au pecetluit cu plumb și i-au dat sfintelor femei, punând lângă dânselle ostași, ca să le ducă pe ele la iezer, cu zeii, și de acolo să le aducă la dânsul cu cinste. Ele, luând pe spatele lor sacii cu idolii pecetluiți, i-au dus la iezer și, sosind la mal, unde știa că apa este mai adâncă, au rugat pe ostași să se depărteze de dânselle, pentru rușinea goliciunii trupești, și să aștepte puțin până ce se vor spăla. Depărtându-se ostașii, au aruncat fiecare în adâncul apei pe idolul pe care îl ducea și s-au afundat necurații zei ca plumbul.

Văzând aceasta, ostașii le-au prins și, ducându-le la ighemon, i-au spus despre înecarea zeilor. Ighemonul și-a schimbat fața de mânie și a răcnit ca un leu la ostași, zicând către dânșii: „O! răi slujitori, pentru ce n-ați ținut pe zei, ca să nu-i arunce în adâncul iezerului?” Apoi ostașii, răspunzând, au zis: „O! luminate, ți-au grăit cu înșelăciune femeile acestea și au înecat pe zeii tăi, iar noi, neștiind înșelăciunea lor, nu i-am ținut”. Deci au zis și sfintele femei către ighemon: „Dumnezeul cel adevărat nu pătimește de înșelăciunea omenească, iar zeii tăi, fiind pietre neșimțitoare și lemne, aur și argint, cu înșelăciune lu-ați de noi și înecați, nu s-au izbăvit pe ei din mâinile noastre, nici au scăpat de înecare, apoi cum pot pe alții să izbăvească de primejdii, să-i mântuiască?”.

Mâniindu-se ighemonul, a poruncit să ardă un cuptor, să topească plumb și să aducă piepteni de fier și șapte scânduri de aramă, făcute în chip de haine, arse în foc. Toate acestea erau puse de-o parte, iar de alta, au pus de față haine noi, luminate și felurite podoabe femeiești. Apoi a zis către sfintele femei: „Alegeți-vă una din două: sau să vă închinați zeilor și să le aduceți jertfe și veți păzi sufletele voastre, umblând în aceste haine luminoase și de mult preț, sau, de nu veți voi să faceți aceasta, apoi veți primi chinurile acestea pregătite asupra voastră”.

O sfântă femeie din acelea, având doi copii, a apucat o haină luminoasă și a aruncat-o în cuptor și a ars. Iar copiii au zis către maica lor: „Maica noastră, să nu ne lași pe pământul acesta să pierim ci, precum ne-ai hrănit cu dulcele tău lapte, așa și cu împărăția cerească să ne hrănești pe noi”. După aceasta, ighemonul a poruncit să le spânzure și să strujească cu piepteni de fier trupurile lor, iar ostașii au văzut curgând din rănilor lapte, în loc de sânge, căci erau și trupurile lor albe ca zăpada. Îngerii Domnului, pogorându-se din cer, le întăreau și le mângăiau în chinurile lor, zicându-le: „Nu vă temeți, ci vă nevoiți ca niște buni lucrători, care, făcând secerișul și isprăvind lucrul, se binecuvântează de stăpân. Apoi, luând plată, se duc bucurându-se la casa lor. Tot astfel, nevoiți-vă și voi, ca de la Mântuitorul nostru Iisus Hristos să luați viața veșnică și neîncetată”.

Ighemonul a poruncit apoi să înceteze torturile și să le arunce în cuptorul cel înfocat; dar, când le-au aruncat, focul s-a stins îndată și au ieșit nevătămate din cuptor. Atunci a zis către dânsule ighemonul: „Lepădați de la voi farmecele voastre, apropiați-vă de zei și jertfiți-le lor”. Sfintele femei i-au răspuns într-un glas: „O! fiule al diavolului, nu vom lăsa pe Domnul nostru Iisus Hristos, nici ne vom închina pietrei și lemnului, idolilor celor asemenea ție, surzi și

nesimțitori; de acum fă ceea ce voiești, că noi suntem chemate în împărăția cerurilor”.

Atunci ighemonul a poruncit să le taie capetele cu sabia și, fiind duse sfintele femei la locul sfârșirii lor, au rugat pe ostași, zicând: „Așteptați puțin până ce ne vom ruga lui Dumnezeu”. Și, plecându-și genunchii lor la pământ, au zis: „Slavă Ție, Dumnezeul nostru, Cel mare și proslăvit! Slavă Ție, Hristoase, Cel ce împărățești în veci, că ne-ai chemat la calea bunătații Tale, căci cine este mai mare ca Tine, Dumnezeul nostru, Cel ce ne-ai făcut a ne depărta de întuneric și a veni la adevărata și dulcea Ta lumină. Ne rugăm Ție, Doamne, să ne numeri cu Sfânta și întâia muceniță a Ta, Tecla, primind pentru noi rugăciunea prea sfințitului părintelui și păstorului nostru Vlasie, care ne-a povățuit pe noi la calea cea adevărată”.

Astfel rugându-se și de la pământ sculându-se, și-au ridicat mâinile și ochii spre cer înălțându-și, cu inimă și cu suflet curat, au zis către Dumnezeu: „Slavă Ție, Dumnezeul nostru, că ne-ai învrednicit pe noi a sta în locul acesta, ca oile la înjunghiere, pentru numele Tău cel sfânt, căci voim ca îndată să ne jertfim Ție. Primește și sufletele noastre în jertfelnicul Tău cel ceresc”. Iar cei doi copii, apropiindu-se de mama lor, au zis către dânsa: „Maică, cununile voastre sunt gata în cer la Domnul, iar pe noi lasă-ne viteazului și răbdătorului de chinuri, prea sfințitul episcop

Vlasie". Apoi apropiindu-se speculatorul, a tăiat cinstitele capete ale celor șapte femei și așa s-au sfârșit.

După aceasta, ighemonul a scos pe Sfântul Vlasie din temniță și i-a zis: „Vei aduce acum jertfă zeilor, sau nu?” Răspuns-a Sfântul: „Ticălosule și orbule, nu vezi adevărata lumină. Căci, care om, cunoscând pe Dumnezeu cel viu, va aduce jertfe sau se va închina idolilor celor neînsuflețiți? Iar tu, întunecatule și necuratule să știi că ai lăsat pe Dumnezeu cel viu și te închini pietrei celei nesimțitoare, dar eu nu mă tem de îngrozirile tale. Precum voiești, chinuiește-mă; iată pentru Hristos al meu îmi dau ție trupul meu, iar Dumnezeu are putere peste trupul meu”. Zis-a ighemonul către Sfânt: „De te voi arunca în iezer, îți va ajuta ție Hristos al tău, Căruia l te închini?”. Grăit-a Sfântul: „Orbule și neînțelegătorule, tu pe cele neînțelegătoare cinstindu-le, ți se pare că ești mântuit, dar eu, cinstind pe Hristos, nu voi arăta ție în apă puterea Sa”. Atunci ighemonul a poruncit să-l ducă și să-l arunce în adâncul iezerului.

Sfântul, alergând înainte, a însemnat apa cu semnul Crucii și a mers pe apă ca pe uscat. Apoi, ducându-se în mijlocul iezerului, a șezut pe apă ca pe pământ, iar către ostașii și slujitorii tiranului care stăteau pe mal, a zis: „De aveți zei, arătați puterea lor și mergeți și voi pe apă”. Și îndată 68 de bărbați, chemând pe zeii lor pe nume, s-au aruncat în iezer,

vrând să umble pe apă și au pierit. Îngerul Domnului, pogorându-se din cer la Sfânt, i-a zis: „Arhierule cel plin de darul lui Dumnezeu, primește cununa cea gătită ție de la Dumnezeu”. Deci a venit Sfântul la mal, având fața ca lumina și, mergând la ighemon, l-a ocărât. Atunci ighemonul a dat asupra lui judecată de moarte, zicând: „Vlășie, cel ce nu s-a supus mie, a defăimat pe împărat, iar pe zei a ocărât și 68 de oameni cu farmecele i-a pierdut în apă, să se taie cu sabia, împreună cu cei doi copii”.

Scoțând pe sfânt din curte cu copiii și ducându-i la locul tăierii, s-a rugat pentru sine și pentru toată lumea, și mai ales, pentru aceia care vor veni după dânsul, să săvârșească pomenirea lui, ca să nu se apropie de ei nici o boală, iar casele lor să se umple de toate bunătățile, apoi rugăciunile lor să fie auzite pentru toate nevoile. Atunci s-a pogorât de sus, la dânsul, un nor luminos, care l-a umbrat și glasul lui Hristos se auzea, grăind din cer către dânsul: „Toate cererile tale le voi împlini, iubitul meu nevoitor”.

Apoi speculatorul i-a tăiat cinstitul cap și după dânsul a tăiat și pe cei doi copii în același loc, afară de zidurile cetății, în Sevastia, în 11 zile ale lunii februarie. O femeie binecuvântată, anume Eliza, a luat sfintele trupuri mucenicești și le-a îngropat în acel loc cu cinste și se dădeau de la mormânt tămăduiri bolnavilor.

Înștiințându-se văduva aceea de mucenicescul sfârșit al Sfântului Vlasie, arhiereul lui Hristos, și având un purceluș, a cinstit pomenirea Sfântului, adunând la sine pe cunoscuți, pentru că Dumnezeu a binecuvântat casa ei cu îndestularea celor de trebuință. Urmându-i ei și alți oameni dreptcredincioși, au început asemenea a săvârși pomenirea Sfântului Vlasie, în toți anii, aducând la biserică lumânări și tămâie. Apoi făcea ospete celor de o credință și, dând milostenii la săraci și scăpătați, de atunci s-a început acel dreptcredincios obicei, care se ține încă și acum de unii, adică a săvârși pomenirea Sfântului sfințit mucenic Vlasie, după chipul acelei văduve. Aceasta se făcea în cinstea mucenicului și în slava Domnului nostru Iisus Hristos, Cel împreună cu Tatăl și cu Sfântul Duh slăvit și închinat în veci. Amin.

Acatistul Sfântului Sfințit Mucenic Vlasie

După obișnuitul început, se zic:
Condacele și Icoasele:

Condacul 1:

Îlesului Ierarh al lui Hristos, celui ce s-a arătat netemător pentru păstrarea credinței și nu s-a înfricoșat de chinuri, Sfințitului Mucenic Vlasie, să-i cântăm: Bucură-te, Sfințite Mucenice Vlasie!

Icosul 1:

Ţel ce îmbracă crinii țarinii, te-a îmbrăcat pe tine, Sfinte, cu toată bunătatea, Păstorule al Sevastiei, hrănește-ți turma ta cu roade de fapte bune și așa îți vom cânta:

Bucură-te, Mucenice;

Bucură-te, Pustnice;

Bucură-te, Ierarhe;

Bucură-te, Sfinte;

Bucură-te, Sfințite Mucenice Vlasie!

Condacul al 2-lea:

Plăcută ți-a fost viața Sfinților și ca un milostiv ai cercetat pe Sfinții ce erau în temniță, așa Sfinte, împreună cu Mucenicul Eustație, scoală-mă și pe mine din temnița fărădelegilor mele și așa voi cânta: Aliluia!

Icosul al 2-lea:

Hles-ai, Sfinte, a locui cu fiarele în pustie, făcut-ai arătat darul lui Dumnezeu prin minunile tale, arătându-ți milostivirea spre fiarele necuvântătoare prin tămăduirile pe care le dădeai, iar noi îți cântăm:

Bucură-te, căutătorule de Dumnezeu;

Bucură-te, aflătorul faptelor bune;

Bucură-te, iubitorule de liniște;

Bucură-te și ajută pe cei ce te cinstesc;

Bucură-te, Sfințite Mucenice Vlasie!

Condacul al 3-lea:

Bucuratu-te-ai, Sfinte, atunci când ai fost chemat la munci. Deci, dorind tu de Hristos, ne dă și nouă din dragostea ta, ca să iubim

necazul care ne duce la Dumnezeu, și așa cu bucurie vom cânta: Aliluia!

Icosul al 3-lea:

Pe mulți ai tămăduit, Ierarhe, când mergeai spre chinuri. Precum spre aceia ți-ai arătat bunătatea, arată-te milostiv și spre noi cei ce pătimim și cu durere strigăm:

Bucură-te, vindecătorule;

Bucură-te, folositorule;

Bucură-te și ne miluiește;

Bucură-te, ajutorule;

Bucură-te, Sfințite Mucenice Vlasie!

Condacul al 4-lea:

Ajută-ne nouă, Sfinte, să ieșim din calea răutății. Depărtează cugetele cele rele. Ne spală cu roua rugăciunilor tale, Sfinte, pe noi cei ce cântăm lui Dumnezeu: Aliluia!

Icosul al 4-lea:

Pe văduva ce ți s-a plâns ție, Sfinte, cu bucurie ai ajutat-o, poruncindu-i ei să-ți prăznuiască pomenirea, spre a-i fi ei de folos și nouă celor ce îți cântăm:

Bucură-te, ajutând pe cei ce te roagă;

Bucură-te, că nu treci cu vederea;
Bucură-te, bucurie lină;
Bucură-te, liniște sfântă;
Bucură-te, Sfințite Mucenice Vlasie!

Condacul al 5-lea:

Răbdat-ai, Ierarhe, bătaii și batjocură pentru dragostea lui Hristos, nădăjduind la bunătățile ce vor să fie celor ce-L iubesc pe El. Pentru care, și noi lăudăm pe Dumnezeu cântând: Aliluia!

Icosul al 5-lea:

Picură nouă din darul tău, Sfinte. Ne păstrește pe noi în staulul lui Dumnezeu. Fă-ne nouă pe Hristos blând în ziua judecății și așa îți vom cânta:

Bucuru-te, bucuria noastră;
Bucură-te, comoara faptelor bune;
Bucură-te, iubitor de osteneală;
Bucură-te, fericit chinuit;
Bucură-te, Sfințite Mucenice Vlasie!

Condacul al 6-lea:

Șapte femei, Sfinte, te-au urmat pe tine la Mucenie, văzându-te plin de darul lui Hristos, prin lucruri bune. Pe acelea le-ai trimis înainte la Dumnezeu, Căruia Îi cântăm: Aliluia!

Icosul al 6-lea:

Nu te-ai temut, Sfinte, să ocărăști pe cel ce te îndemna să te închini idolilor, batjocorind pe demoni, iar pe Dumnezeu Îl laudai, numind pe Hristos al tău, iar noi așa îți cântăm:

Bucură-te, cel plin de Dumnezeu;

Bucură-te, lauda Mucenicilor;

Bucură-te, slava Pustnicilor;

Bucură-te, podoaba Ierahilor;

Bucură-te, Sfintele Mucenice Vlasie!

Condacul al 7-lea:

Urmând Stăpânului Hristos, ai mers pe apă. Însemnându-o cu semnul Crucii ai făcut-o slujitoare ție, pe ceea ce pe mulți i-a înecat și care pe tine te-a cruțat, cântând: Aliluia!